

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 11 maja 2015 roku Sąd Rejonowy w Łowiczu oddalił powództwo B. G. przeciwko W. G. o zaspokojenie potrzeb rodziny oraz zniósł wzajemnie pomiędzy stronami koszty postępowania.

Rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego zostało oparte na następujących ustaleniach i rozważaniach :

Strony pozostają w związku małżeńskim od (...)roku, nie mieszkają razem, mają orzeczoną rozdzielność majątkową, nie został przeprowadzony podział majątku. B. G. jest emerytką, ma 61 lat. Otrzymuje emeryturę w wysokości 1002,86 zł oraz kwotę 350 zł od pozwanego tytułem zaspokajania potrzeb rodziny. Jest współwłaścicielką wraz z mężem trzech działek. Powódka nie dysponuje orzeczeniem o niepełnosprawności ani orzeczeniem o niezdolności do pracy, mimo że stawała na komisje lekarskie. B. G. ma przeciwwskazania do pracy w postaci zakazu dźwigania, lecz się psychiatrycznie oraz w związku ze zwyrodnieniem stawów i kręgosłupa. Powódka szacuje miesięczne koszty swojego utrzymania na kwotę 1660 zł. Utrzymuje się dzięki pomocy dzieci oraz dalszej rodziny, córka przywozi jej żywność. W. G. jest z zawodu geodeta, ma 62 lata, prowadzi działalność gospodarczą. W ubiegłym roku osiągnął dochód brutto w wysokości 65063,95 zł, a dochód netto w kwocie 47471,80 zł, co daje 3955,98 zł miesięcznie. Pozwany mieszka w domu stanowiącym wspólność majątkową małżeńską stron, uiszcza wszystkie opłaty. Na koszty swojego utrzymania wydaje kwotę 2200 zł miesięcznie.

Sąd Rejonowy uznał za wiarygodny zebrany w sprawie materiał dowodowy i oparł się na nim, dokonując powyższych ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie.

Sąd Rejonowy wskazał, że żądanie powódki należy rozpatrywać zgodnie z przesłankami ustanowionymi w przepisie art. 27 k.r.o. przytaczając treść powyższego przepisu oraz orzeczenia Sądu Najwyższego. Sąd pierwszej instancji zaznaczył, że strony pozostają w stanie faktycznej separacji, w ich małżeństwie nastąpił zupełny rozkład pożycia. Strony są skonfliktowane, nie pomagają sobie nawzajem, nie wspierają się, nie mają wspólnych dzieci na utrzymaniu. Mieszkają oddzielnie, prowadzą oddzielne gospodarstwa domowe, ponadto pozwany przekazuje na utrzymanie żony 350 zł miesięcznie. Sąd pierwszej instancji zaznaczył, że w wypowiedziach Sądu Najwyższego oraz doktryny znajduje oparcie stanowisko, że w tej sytuacji spoczywający na małżonkach obowiązek przyczyniania się do zaspokajania potrzeb rodziny wynikający z art. 27 k.r.o. ustaje, a przez to powództwo jednego małżonka o zasądzenie alimentów od drugiego małżonka powinno zostać oddalone. Nadto powódka ma własne dochody w postaci emerytury oraz kwoty 350 zł przekazywanej przez pozwanego, a nadto może wnieść sprawę o podział majątku dorobkowego małżonków. Konkludując Sąd Rejonowy stwierdził, że biorąc pod uwagę istniejący między stronami stan faktyczny, nie ma podstaw do zasądzenia od pozwanego alimentów na rzecz jego żony.

Apelację od wyroku Sądu Rejonowego złożyła powódka zaskarżając go w całości i wnosząc o jego zmianę poprzez uwzględnienie powództwa w całości, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji. Apelująca zarzuciła zaskarżonemu orzeczeniu błędy w ustaleniach faktycznych dotyczące średnich miesięcznych wydatków powódki, możliwości podjęcia pracy, braku posiadania statusu osoby niepełnosprawnej, braku istnienia rodziny pomiędzy stronami, powodów zaistnienia stanu separacji faktycznej oraz naruszenie art. 27 k.r.o. poprzez błędną jego wykładnię polegającą na uznaniu, że małżonkowie pozostający w separacji, którzy nie posiadają dzieci nie stanowią rodziny. Apelująca wniosła na poparcie powyższych twierdzeń o dopuszczenie dowodu z szeregu dokumentów oraz zeznań świadków, jak również z ponownego przesłuchania stron.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje :

Apelacja powódki jest o tyle zasadna, że skutkuje uchyleniem zaskarżonego wyroku i przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji.

Bezsporną okolicznością w niniejszej sprawie jest fakt, że obowiązek pozwanego wobec powódki wynikający z art. 27 k.r.o. został skonkretyzowany ugodą zawartą przed Sądem Rejonowym w Łowiczu w dniu 11 sierpnia 2014 roku w sprawie sygn. akt III RC 88/14, zgodnie z którą W. G. zobowiązał się płacić na rzecz B. G. kwotę 350 zł miesięcznie tytułem zaspokajania potrzeb rodziny. W tej sytuacji pozew B. G. z dnia 26 listopada 2014 roku złożony w sprawie niniejszej zawierał roszczenie o podwyższenie powyższej kwoty i z uwagi na jego niejasne sformułowanie przez powódkę nie posiadającą wówczas pełnomocnika, wymagał sprecyzowania czy powódka wnosi o podwyższenie z kwoty po 350 zł miesięcznie do kwoty po 500 zł miesięcznie czy też o podwyższenie o kwotę 500 zł czyli do kwoty po 850 zł miesięcznie. Niezależnie od powyższego podstawę rozpoznania powództwa stanowią art. 138 k.r.o. co przeoczył Sąd Rejonowy. W tej sytuacji należy stwierdzić, że nie rozpoznał on istoty sprawy, a nadto z uwagi na zgłoszone liczne wnioski dowodowe z zeznań szeregu świadków, dokumentów i ponownego przesłuchania samych stron wydanie wyroku wymaga przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości. Powyższe skutkuje koniecznością uchylenia zaskarżonego orzeczenia i przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji. Z uwagi na konieczność uchylenia z powyższych względów orzeczenia Sądu Rejonowego zbędne stało się rozpatrywanie pozostałych zarzutów zawartych w apelacji. Rozpoznając ponownie sprawę Sąd Rejonowy usunie stwierdzone wyżej uchybienia i rozpozna sprawę na podstawie art. 138 k.r.o. w związku z art. 27 k.r.o.

Mając powyższe na względzie na podstawie art. 386 § 4 k.p.c Sąd Okręgowy orzekł, jak w sentencji.